

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z powództwa R.M.

przeciwko Bankowi [...] Spółce Akcyjnej w W.

o odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 lutego 2018 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych w .z dnia 30 listopada 2016 r., sygn. akt VIII Pa .../16,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącego na rzecz strony pozwanej kwotę 240
(dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Ł. VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 30 listopada 2016 r. oddalił apelację powoda R. M. od wyroku Sądu Rejonowego w Ł. X Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 10 marca 2016 r. oddalającego powództwo o odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem wypowiedzenia umowy o pracę i zasądzającego od powoda na rzecz pozwanego Banku [...] Spółki Akcyjnej w W. kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W ocenie Sądów obydwu instancji powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Po analizie przyczyn uzasadniających wypowiedzenie powodowi umowy o pracę Sądy uznały je za konkretne i uzasadnione. W oświadczeniu o

wypowiedzeniu powodowi umowy o pracę pracodawca wskazał na liczne nieprawidłowości i zaniedbania powoda, które zostały potwierdzone w ustalonym przez Sąd stanie faktycznym. Powodowi zarzucono brak skuteczności w realizacji postawionych przed nim zadań biznesowych w roku 2014, polegający na nienależytym realizowaniu lub braku realizacji miesięcznych planów biznesowych wyznaczanych mu przez przełożonego; osiąganie wyników poniżej oczekiwań pracodawcy; niewykonywanie i ignorowanie poleceń przełożonego oraz nienależyte wykonywanie zadań powierzonych w ramach stosunku pracy wskutek niepodejmowania kontaktu z klientami, których obsługa należała do zakresu obowiązków powoda oraz pomimo poleceń przełożonego wydawanych w zakresie tych zaniechań; a także brak aktywnych działań zmierzających do przygotowania i prezentacji zindywidualizowanych ofert dla klientów obsługiwanych przez Pion Bankowości Prywatnej; brak współpracy z pracownikami tego pionu polegający na nieudzielaniu wsparcia profesjonalnej obsługi klientów, co przejawiało się przede wszystkim w braku podsumowywania ich rachunków inwestycyjnych; brak dokonywania regularnej analizy aktywów wszystkich klientów z regionu; nieprzestrzeganie terminów wysyłania do przełożonego raportów ze swojej aktywności i realizacji zleconych zadań; nieprzestrzeganie ustalonej organizacji i porządku pracy wskutek niestawiania się w pracy o obowiązującej powoda godzinie rozpoczynania i kończenia pracy oraz brak informowania pracodawcy o późniejszym przychodzeniu do pracy lub wcześniejszym opuszczaniu miejsca pracy; brak skuteczności oraz poprawy działania pomimo ustalonych krótkoterminowych celów przez przełożonego oraz pomimo wsparcia ze strony przełożonego; brak proaktywnego działania i inicjatywy wskutek niedostarczania doradcom bankowym bieżących propozycji inwestycyjnych dla klientów. Sąd drugiej instancji, przywołując się na utrwalone orzecznictwo w spornym zakresie uznał, że „bezwzględnie nienależyte wykonywanie obowiązków przez pracownika może stanowić podstawę wypowiedzenia i to nie tylko wówczas, gdy zasadnie przypisuje mu winę w niedopełnieniu obowiązków, lecz także, gdy jego zachowanie jest obiektywnie nieprawidłowe, budzące wątpliwości co do rzetelności postępowania, nawet gdy nie dochodzi do naruszenia obowiązków pracowniczych”. Tak podane przyczyny nie naruszają art. 30 § 4 k.p., jeśli w okolicznościach danej sprawy

potwierdzone zostaną zarzuty skonkretyzowanych już wcześniej i znane pracownikowi np. w kierowanych do niego pismach, e-mailach, czy też w inny sposób, a pracodawca ma na to dowody, które przedłoży w postępowaniu sądowym. W konsekwencji apelacja powoda okazała się nieuzasadniona.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił naruszenie: 1/ art. 30 § 4 k.p. przez niewłaściwe zastosowanie i błędną subsumpcję zaistniałego stanu faktycznego do jego treści i błędne uznanie, że oświadczenie pozwanego czyniło zadość wymaganiom tego przepisu, 2/ art. 45 § 1 k.p. przez niezastosowanie i nie przychylenie się do wniosku skarżącego o uznanie za bezskuteczne wypowiedzenia umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, 3/ art. 94 pkt 9 k.p. przez niezastosowanie w odniesieniu do naruszeń strony pozwanej, która nie stosowała obiektywnych i sprawiedliwych kryteriów oceny pracowników oraz wyników ich pracy, 4/ art. 387 § 1 k.c. przez niezastosowanie i uznanie, że oczekiwania stawiane względem skarżącego przez pracodawcę były obiektywnie możliwe do zrealizowania, podczas gdy w sytuacji skarżącego było to niemożliwe.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na potrzebę wykładni art. 30 § 4 k.p. w sytuacji, gdy pracodawca uzasadnił wypowiedzenie umowy o pracę na czas nieokreślony niespełnieniem przez pracownika przedstawionych mu założeń, które były niemożliwe bądź niezwykle ciężkie do zrealizowania. W ocenie skarżącego, taka uzasadnienie wypowiedzenia wskazuje na niespełnienie przesłanki „rzeczywistego” charakteru przyczyn dokonanego wypowiedzenia, bądź nawet na jego pozorność.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania albo o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie jej do merytorycznego rozpoznania, ponieważ skarżący nie wykazał istnienia sformułowanego wniosku o przejecie skargi do merytorycznego rozpoznania. Polemiczne uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera żadnego jurydycznego wyводу potwierdzającego słuszność tezy o kwalifikowanym naruszeniu przez Sąd drugiej instancji powołanych przepisów. Chybione zarzuty kasacyjne w istocie rzeczy zmierzały do podważenia ustalonego przez Sądy orzekające stanu faktycznego sprawy, co usuwa się spod rozeznania i kontroli kasacyjnej (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.; por. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 marca 2012 r., II PK 278/11, LEX nr 1214574, czy wyrok Sądu Najwyższego z 5 lutego 2014 r., V CSK 140/13, LEX nr 1458681). Ponadto skarżący nie zakwestionował innych przyczyn wypowiedzenia umowy o pracę wskazanych przez pozwanego, które okazały się w większości prawdziwe, gdyż niewykonywanie lub ignorowanie poleceń przełożonych w zakresie niepodejmowania lub pasywność w kontaktach z potencjalnymi klientami, od których nie odbierał telefonów lub nie oddzwaniał; nienależyte współdziałanie z innymi doradcami klientów, czy niestosowanie się do ustalonej organizacji i porządku pracy przez niekontrolowane rozpoczynanie lub kończenie pracy - uzasadniały zarzuty nienależytego wykonywania obowiązków pracowniczych, niezależnie od braku oczekiwanych efektów pracy na zajmowanym stanowisku pracy, które nie zawsze obarczają wyłącznie pracownika, jeżeli należycie wykonuje obowiązujące go obowiązki pracownicze. W konsekwencji Sąd drugiej instancji nie naruszył zarzucanych mu materialnoprawnych wyrokowania, gdy prawidłowo uznał, że nienależyte wykonywanie obowiązków przez pracownika uzasadnia wskazane skarżącemu istotne przyczyny wypowiedzenia, który naruszył obowiązki pracownicze (tak Sąd Najwyższy w wyrokach: z 25 listopada 1997 r., I PKN 385/97; z 5 marca 1999 r., I PKN 623/98; z 10 sierpnia 2000 r., I PKN 1/00; z 31 maja 2001 r., I PKN 441/00). W przedmiotowej sprawie, sformułowany w skardze wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania różnił się z miarodajnymi ustaleniami faktycznymi oraz prawidłową oceną zebranego w sprawie materiału dowodowego, że choć potencjalnie „niemożliwe bądź ciężkie do zrealizowania” były

nieproporcjonalne oczekiwania pozwanego pracodawcy względem skarżącego, który nie realizował „planów sprzedażowych”, to w konfrontacji do innych potwierdzonych przyczyn wypowiedzenia wynikających ze wskazanych skarżącemu innych zaniedbań obowiązków pracowniczych, w tym choćby z jego pasywności w kontaktach ze współpracownikami (doradcami) czy potencjalnymi klientami strony pozwanej lub nieprzestrzeganiu dyscypliny czasu pracy, dokonane wypowiedzenie nie naruszyło materialnoprawnych podstaw ani zarzutów kasacyjnego zaskarżenia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekając o należnych stronie pozwanej kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym na podstawie art. 98 k.p.c.

kc